

Вузькі львівські вулички, аромат кави і квітів... І ще — страшні нерозгадані таємниці давніх-давен, коли минуле тісно переплітається з майбутнім. І кохання — наче мрія, що заблукала в часі.

XIX століття. Вона — аристократка, а він не має статків і змушений заробляти на кусень хліба. Так невже їм не судилося бути разом? Їхнє почуття здолає всі перепони і труднощі, переможе всі інтриги й заздрість — і навіть час...

XXI століття. Щодночі їй сниться загадковий незнайомиць. Щоранку вона розуміє — мабуть, це доля. І не знає, що понад сто років тому інша дівчина поспішала на таке саме побачення — мокрою бруківкою, під шелест осіннього листа. Душі давно померлих закоханих шукають одна одну, щоб втілитися знову...

«Осіннє Рондо місячної ночі» — яскрава і зворушлива історія любовної одержимості, що творить чудо. Люди віднаходять своє минуле, переступаючи через морок часу. Люди, що вірують у любов, врешті відшукують її поміж майже повсюдним мерехтінням байдужих сердець і облич.

Степан Процюк, письменник

Коли текст починає входити в реальність — це магія.

*Галина Пагутяк,
лауреат Шевченківської премії з літератури*

www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-8782-5

9 789661 487825

ОСІННЄ РОНДО МІСЯЧНОЇ НОЧІ

Алла Рогошико

Алла Рогошико

ОСІННЄ РОНДО МІСЯЧНОЇ НОЧІ

Територія казки, де панує таємниче кохання, справжні почуття, містичні загадки, глибокі емоції і незнання, але такий привабливий Львів XIX століття...

Наталія Гурницька

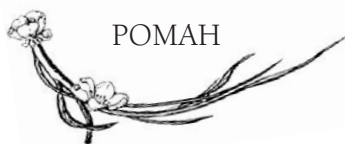
КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Алла Розашко

Осіннє Рондо місячної ночі

ХАРКІВ **КЛУБ**
2015 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Р59

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *QUELLER*

ISBN 978-966-14-8782-5

- © Рогашко А. В., 2015
- © DepositPhotos.com / AX1962, Ruslan117, Mliss, обкладинка
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2015
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2015

Свято, яке завжди з нами

Якось мені надійшов лист від незнайомої жінки з проханням почитати її роман. Мене здивувало не це, бо такі прохання отримую часто й колись сама зверталася до старших колег. Перед літератором-початківцем постає, наче ніж до горла, дилема: писати чи не писати. Для мене це звучало по-іншому: бути чи не бути. І, отримуючи від когось рукопис, я можу визначити, наскільки творчість важлива для автора, який потенціал у нього. Бо після критики він або повернеться до життя звичайної людини, або вперто працюватиме далі. Навіщо? Щоб оповісти світові щось важливе, подати сигнал: я існую, бо я відчуваю і думаю.

Алла Рогашко з міста Рівне, чий рукопис я отримала, належить, якщо я не помиляюся, до другої категорії. Вона насамперед спостерігач. І, поспішаючи з роботи додому до родини, помічає не лише людей, які чимось відрізняються від інших і тому викликають її симпатію, а й знаки на землі й на небі. Вона відкрита до світу, хоча у своїй скромності, зачаєності, невловимому смутку нагадує пташку, яка самотньо сидить на дереві під холодним вітром. Сили їй додає віра в те, що сонце врешті засяє і зігріє весь світ теплом. Не лише її, а й інших птахів, які десь так само сидять на безлистих деревах і потребують тепла. Таке ставлення до життя дуже важливе, бо допомагає протистояти долі, вірити в перемогу над темрявою.

...Молода жінка їде до Львова з села, щоб зустріти свою долю. Назустріч Святу. Жодного побутовізму, приземленості, бо Львів — це свято, яке завжди з тобою. Шодня. У дощ і в спеку. Це зрозуміло, про це написано вже багато книжок. Але Люба, героїня роману, відчуває над собою те, що колись знали наші предки, — Незворотність долі, або ж Фатум. Нереалізовані надії, трагічні помилки, злочини — все це впливає на життя

нашадків. Якщо справедливість не перемогла в минулому, вона здійсниться в майбутньому. Сучасна людина забула про своє коріння, не цікавиться родинними історіями, а тому всілякі збіги й повтори або не помічає, або вважає містикією. Тому Алла не сучасна, але й не колишня. Для неї і для її героїнь однаково звичні як довга сукня з корсетом, так і шорти з футболкою. І коли загадкова стара жінка в чорному питає: «Котра година?», то здебільшого не отримує відповіді. Бо час — для тих, хто не вміє чекати. Що ж, у кожного свої стосунки з часом. У героїні роману «Осіннє Рондо місячної ночі» ці стосунки містично-романтичні. І, попри все, вона розплутує складні вузли людських стосунків досить довго, перш ніж просто їх розрубати. Хоча добрій і співчутливій людині це нелегко. Але є принципи, один із яких — не дозволяти іншим розпоряджатися твоєю долею. Для письменника, який вступає у літературний процес, це дуже важливо.

В українській жіночій белетристиці постійно з'являються нові імена. Містика є чи не обов'язковим елементом оповіді, хоча здебільшого це данина моді або відсторонена позиція автора, хто не є, як то кажуть, містичною натурою. У Алли Рогашко містика органічна. Вона бачить те, чого не бачать інші. І при цьому дивується: чому ви цього не бачите? Не чуєте голосів, які благають про порятунок? Це викликає довіру до її письма.

Питання майстерності зараз у автора мусить бути на першому місці. Такий шлях проходить кожен письменник, головне, щоб він не урвався й кожна книжка підіймалась на ще один шабель.

Сподіваюсь, читачами першого роману Алли Рогашко стануть жінки й чоловіки, яких не влаштовує приземлене існування, які хочуть кохати і бути коханими, а не імітувати це найглибше із почуттів. Які бажують цього іншим, а не лише собі. Закохані, які потонули у мертвій підземній річці, що нею стала Полтва у Львові, — їх важко забути. Як і обличчя, що на мить промайнуло у віконці львівського трамваю. А якщо десь вас стара жінка у чорному зупинить на вулиці й спитає, котра година, ви одразу згадаєте цю книгу. Принаймні, я такого боюся, бо мешкаю у Львові. Коли текст починає входити в реальність — це магія. Автора такого тексту слід сприймати серйозно. Він може подарувати свято і може його скасувати, коли це свято не потрібне.

Утім, не буду лякати майбутніх читачів. Львів — наш Париж і наш Відень, і українські письменники зараз дуже потужно вводять це місто в літературний обіг.

Галина Пагутяк

Цього роману могло не бути, якби не моя непояс-
нимо-сильна любов до Львова. Дякую, тобі, Львове,
за те, що даруєш моїй душі натхнення, що даєш сили
жити далі, незважаючи ні на що...

Я житиму доти,
допоки горіти буде
долоні твоєї дотик...

Дмитро Павличко

Із розмови двох янголів

(Замість передмови)

Слухай... уяви собі: глуха ніч... на чорному небі красується повня... сяйво запаленого ліхтаря злегка освічує мокру від дощу бруківку... під ліхтарем — Він і Вона... Уявляєш? А ще — звучить Музика. Усе це разом — то є Рондо¹. Осіннє Рондо місячної ночі, що повторюється знову і знову. Ти чуєш? Дивовижно, правда? Що може бути ліпше за це виняткове єднання?.. Ти їх бачиш? Які вони милі, правда? Так любо дивитись на них... Але... що це? Чи хто?! Якась незвідана химерна сила неначе шкребеться крізь усю цю красу і благодать, щоб розтоптати, знищити, занепастити те світле й чисте, що звучить у Рондо... Нащо це потрібно їй? Либонь, живиться тим, що руйнує все справжнє і прекрасне, і лиш тому продовжує існувати? А... котра година?.. Може, то не ніч? Не ніч, а день насправді, просто темно як уночі... Хто би сказав, котра тепер година?.. Просте, здавалось би, питання губиться в мороці, і відповіді не знайти нізащо

---

¹ Рондо (від фр. *rondeau* — «коло», «рух колом») — музична форма, для якої характерне кількаразове повторення основної теми, що чергується з епізодами різноманітного змісту.

у цьому житті... У цьому? Що значить «у цьому»? Яке ж іще може бути життя?... Хтозна, якесь *інше*... Слухай, а що то за вулиця? Зовні схожа на вузеньку, затишну львівську вуличку, але... щось не те із нею. Якесь вона *не така*, ця вуличка. Неначе мертва... так... звісно, мертва: будинки сірі і закинуті, замість вікон зяють нерівні діри, а в них — примарна чорнота... Дерев тут теж мертві. Голі й мертві... Ліхтар шез... Що стало з вулицею? Мабуть, химерна сила вдерлася сюди і зруйнувала всю красу... А що нині за пора? Ніби схоже на весну. Так, це точно весна, на деревах — квіти. Якись вони чудні й так неприродно звисають із гілля... Так, нині весна. Однак... чому таке гостре відчуття осені? Звідки воно? Уже навіть чути її запах — запах осені... І листя сухе зашурхало під ногами... Як же боляче від цього шурхання... Чи то насправді не листя? Що це за звуки?.. Щось вони нагадують... але що?.. Не можу збагнути... Гм. Дивно все це... Дивись, квіти на деревах скручуються! Що це з ними? Утім... дерева ж мертві, отже, і квіти мусять бути неживі... Та-а-ак, оце-то місцина... І як сюди занесло цю безталанну? Чому поряд Неї немає Його? Немає Його і їхньої Музики! Є лиш Вона... наодинці з цією химерою. Рондо місячної ночі зруйновано вщент... Слухай, але ж Вона виплутається з усього цього безумного плетива, так уміло зведеного химерою?! Химерою... То вона є чи її не існує насправді? Хтозна... Може, все це лиш марево... А Вона... Вона сильна, то я знаю точно. Утім... передбачити будь-що важко, бо ця химера теж сильна. Та й руйнувати значно легше...

Розділ I

Львів. 1891 рік

Весною до Степана прийшло кохання. Воно вибухнуло в його серці так раптово й неждано, як грім серед ясного сонячного неба. Все почалося з музики. Якось по обіді він викроїв трохи часу для прогулянки. Бо справ завжди купа, а тут така весна буяє! Поволі чимчикував вуличками міста й насолоджувався дивом, дарованим весною. Аж раптом слух уловив чарівну музику, що линула десь звіддалік. Хтось виконував на фортепіано Шопена. Степан забув про все на світі: куди йшов, про що думав щойно, ушент стерлись із пам'яті проблеми, які діймали його останнім часом, — і шодуху помчав до тієї вулиці, звідки линула музика.

Він підійшов ближче, до самого паркану, за котрим височів невеличкий двоповерховий будинок, красиво обплетений виноградною лозою і щедро обсаджений перед фасадом тюльпанами. Одне з вікон другого поверху було прочинене, і саме звідти лунала музика.

Парубок став у тіні дерева, заплющив очі й з насолодою поринув у дивовижні мелодії, що відтворювались клавішами інструмента. Він обожнював музику: коли слухав її,

здавалось, душа возносилась десь у небеса й парила в благодаті, понад усім земним і несуттєвим.

То музикувала панянка, він точно це знав. Так може музикувати лише жінка — трепетно й обережно, душею відчуваючи і проживаючи кожну ноту, кожен звук.

Степан не може сказати точно, скільки там пробув — здавалось, цілу вічність, аж поки не стихла музика. Та йти не збирався. Він мусить побачити ту, хто так нещадно покряяла його душу дивними мелодіями! Мусить!

Немов у відповідь на благання його серця, вікно розчинилось навстіж, і в ньому з'явилась юна особа жіночої статі років сімнадцяти у світло-блакитному вбранні. Лиш тільки він глянув на неї — серце защемило так, наче в нього справді влучила стріла Амура.

Це була така крася! Справжня Богиня краси! Її чорні, як смола, локони гойдалися від кожного поруху, наче натягнені пружини, обличчя палахкотіло якимось винятковим світлом, здавалось, найясніша зоря спустилась з небес, аби осяяти її образ.

Степан зачаровано дивився на красю, і серце запекло в грудях, наче розжарений на вогні шмат заліза.

— Сестричко! Ходи ж до мене швидше, люба, скажу тобі щось! — оклинула вона приємним дзвінким голосом — точно свіжий струмок полився на Степанову душу.

— Чекай, Софіє, зараз прийду! — гукнуло у відповідь дівча років десяти, яке колихалось на гойдалці.

Панянка постояла у вікні, виглядаючи на сестру й, зачинивши його, зникла.

Софія... Яке ж славне ім'я!

Степан провів поглядом дівчинку, яка зіскочила з гойдалки й побігла, весело підстрибуючи, додому. Замріяно

потупцявши ще якийсь час під деревом і згадавши нарешті про справи, він пішов своєю дорогою.

Направду, справ він мав цілу купу: статтю про будівництво електростанції¹ треба здати редактору до кінця робочого дня. А писати її він ще й не починав, хоч був на будівництві кілька днів тому. Окрім того, мусить забігти до професора Конопенка з Наукового товариства. Той обіцяв йому дати можливість послухати одну з його доповідей. Теми, які підіймав у своїх працях Конопенко, Степана хвилювали. Він хотів узяти інтерв'ю в професора й розлого написати про його діяльність. І хоч такого завдання Степанові редактор не давав, проте парубок дуже цього прагнув. Він був переконаний, що тема збереження довкілля завжди актуальна й потрібна. А цими днями до Львова приїздить Іван Франко, буде лекцію читати². Він мусить потрапити на неї, бо глибоко поважає цього письменника.

Спершу Степан побіг до редакції, щоб швидко написати і здати запланований матеріал. А вже потім помчав до Наукового товариства. Попри навантаження роботою, у думках постійно зринав образ кралі Софії, що музикувала Шопена. Її миле личко, легкі порухи рук, волосся картинками спливали перед його очима, а дзвінкий приємний голос лунав, здавалось, десь зовсім поряд. Це добряче відволікало, проте відчуття були приємними та теплими.

---

¹ У 1891—1894 рр. на березі річки Млинівка біля збігу вулиць Пелчинської (тепер вул. Вітовського), Коперника та Вулицької (тепер вул. Акад. Сахарова) були збудовані перша львівська електростанція постійного струму потужністю 400 кінських сил (що відповідає сучасним 300 кВт) і трамвайне депо для розташування перших львівських трамваїв.

² 26 квітня 1891 року Іван Франко прочитав у Львові лекцію на тему «Сила землі в сучасному романі».

— Ось ручка... ще одна ручка... ніжки... — неспішно промовляла лікарка, уважно дивлячись на екран. — Ось голівка... Сердечко... Бачите? Бачите, як воно б'ється? — кивнула вона Любомирові, котрий теж пильно дивився у екран, час від часу зиркаючи на Любку. — Все в порядку, воно здорове. Це... хлопчик. Ось вам і доказ, дивіться, — посміхнулась вона.

Любомир стиснув міцніше Любчину руку, радісно всміхнувшись.

— А ось тут у нас... ще одне... здорове сердечко! — повідомила лікарка. — Це... теж хлопчик! У вас двоє здорових хлопчиків! Вітаю!

Вони вийшли з кабінету, бережно тримаючи в руці роздруківку — перше фото їхніх синочків. Любка дивилась на Любомира, і хвиля запаморочливого тепла розтікалась усередині. Подумати лишень: у ній зараз б'ється цілих три серця — її власне і двох їхніх діток! Неймовірно! А поряд... поряд б'ється четверте — палке серце її коханого чоловіка. Про що ще можна мріяти?..

...Любка відставила порожню чашку з-під кави на підвіконня і замислено глянула у вікно, за котрим уже завзято малювала своїми сліпучо-золотистими фарбами осінь: вона справді вагітна чи знов була під владою видіння?..

Замість епілогу

Слухай... ти чуєш Рондо? Осіннє Рондо місячної ночі. А ось і нічна вуличка... Ти бачиш? На небі красується місяць уповні... сяйво ліхтаря ледь освічує мокру від дощу бруківку... під ліхтарем — Він і Вона... Отже, Вона виплуталась?.. Виходить, що так. Вона ж сильна... А... звідки ж у неї сила — це лише слабка жінка?.. О, так сила — в Душі, а не тілі, хіба не ясно?.. А як же та незвідана химера, що з нею? Вона існує?.. Від неї нікуди не дітися, на жаль, але... не така вона вже й сильна, як удає із себе. Зачаїлася десь у своєму морозі в очікуванні нової жертви... То... химера вже не зачепить Їх?.. Їх — ні. У них тепер імунітет... А що воно таке — імунітет?.. Узагалі-то, по-різному, але їхній імунітет — то є Любов, то їхнє Рондо місячної ночі, що повторюється знову і знову. Ти чуєш? Дивовижно, правда?..

Квітень 2010 — вересень 2011

Словничок львівської гвари

Бздура — дурниця.

Бісоватий — шалений.

Вар'ят — божевільний.

Влюляний — п'яний.

Гальба — кухоль.

Галабурда — авантюра,
сварка, скандал.

Галюкати — кричати
на когось.

Гратися — займатися сексом.

Дефіляда — прогулянка.

Дрантя — старий одяг.

Защпортатись — перече-
питись, заплутатись у чомусь.

Здибанка — зустріч.

Коцюрбатий — малого зросту.

Нездалий — нікчемний.

Пампулі — шоки.

Пляцок — солодкий пиріг.

Рейвах — розгардіяш.

Рипатися — шарпатися.

Свірк — дивак.

Стирка — повія.

Туманити — дурити.

Файно — добре.

Фіранка — штора.

Фортеп'яно — фортепіано.

Фраєр — мудак.

Цидулка — записка.

Цофнутий — дурний.

Зміст

<i>Свято, яке завжди з нами. Г. Пагутяк</i>	5
<i>Із розмови двох янголів</i>	9
<i>Розділ I</i>	11
<i>Розділ II</i>	69
<i>Розділ III</i>	106
<i>Розділ IV</i>	120
<i>Розділ V</i>	155
<i>Розділ VI</i>	167
<i>Розділ VII</i>	184
<i>Замість епілогу</i>	203
<i>Словничок львівської гвари</i>	204

Літературно-художнє видання

РОГАШКО Алла
Осіннє Рондо місячної ночі
Роман

В авторській редакції

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Т. М. Мурашко*

Підписано до друку 23.02.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Alliance». Ум. друк. арк. 10,92.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Рогашко А.

Р59 Осіннє Рондо місячної ночі : роман / Алла Рогашко ; передм. Г. Пагутяк — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. — 208 с.

ISBN 978-966-14-8782-5

Старовинні вулички чарівного Львова... Кохання, яке переживає цілі століття і знову народжується через багато років... Карколомні збіги, містичні події, морок часу, давні таємниці та забуті трагедії...

Шоночі Любка бачить дивні сни, у яких вона кохана — і закохана. Шоночі вони зустрічаються під ліхтарем... І одного разу вона кидає все і вирушає до міста своєї мрії, щоб знайти незнайомця зі снів... Невже це справді її доля? А може, то душі давно померлих закоханих намагаються віднайти одна одну?

Врешті кожен здобуває найважливіше. Кохання на роздоріжжі віків. Кохання, невідкладне часу...

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Коли є щось важливіше за помсту

Лемберг, XIX століття. Що може бути спільного між паничем і злидарем, аристократом і авантюристом? Проте доля сплела дві, на перший погляд, різні дороги в один клубок... Молодий шляхтич Ян Губицький випадково дізнається, що його батько незаконно успадкував родовий маєток. Що далі, то дужче — і ось він уже вимушений тікати від поліції удвох зі львівським злодієм Мар'яном Добрянським, який понад усе жадає кривавої помсти... Долаючи разом усі перешкоди, нерозлучні вороги мусять відкрити темні таємниці минулого та зрозуміти, що у світі є речі, важливіші за помсту, а істинна дружба — сильніша за ненависть...

Пронизлива історія кохання у душі «Тих, що співають у терні»!

Драматична історія забороненого кохання юної дівчини до набагато старшого за неї одруженого польського шляхтича, яка розгортається в атмосфері Львова XIX сторіччя! Що це — мінлива пристрасть чи справжні почуття? Для неї — це перше кохання, для нього — мабуть, уже й останнє... Чи отримають закохані шанс змінити власну долю, залишитись разом і чи взагалі можливо побудувати щастя, балансуючи на краю прірви та порушуючи всі можливі заборони?..